

Τι μου έμαθε η κρίση

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Τρίτη, 13 Δεκέμβριος 2011 09:54

1. Δεν διδάσκεται σ' έναν άρρωστο η υγεία. Ή την έχεις ή δεν την έχεις. Με μαθηματική ορμή θανάτου, όσοι έκαναν κάποιο λάθος παλιά εξακολουθούν να το κάνουν και τώρα, ελπίζοντας ότι ένα πρωί θα ξυπνήσουν και δεν θα είναι πια στην εντατική.
2. Ελάχιστοι μιλούν κατ' αναλογίαν των πράξεών τους. Σα να μην είναι υπεύθυνοι γι' αυτές. Με ιλαρά αποτελέσματα, δεδομένου ότι είμαστε χωριό και όλοι γνωριζόμαστε. Ιδιωτικά βίτσια, δημόσιες αρετές.
3. Επειδή η διαφθορά έχει διαποτίσει το DNA του κράτους, δεν επαρκούν πια οι μεταρρυθμίσεις, αλλά ένα μεγάλο κακό, που θα τα ξεθεμελιώσει όλα. Αλλιώς, σε λίγο, πάλι στους ίδιους δρόμους θα γυρνάμε.
4. Δεν φταίει η θάλασσα που ναυαγεί το σάπιο βαρκάκι. Αφού ήταν σάπιο! Η θάλασσα της επιχειρηματικότητας εμπεριέχει κύματα, λάμιες (και σειρήνες). Οφείλει να είναι γερό και αρματωμένο για ν' αντέξει. Στη μεγάλη φουρτούνα της κρίσης, μέχρι στιγμής, κανένα πραγματικά γερό σκαρί δεν έχει ναυαγήσει - μόνο όσα έχουν στηριχτεί στον αέρα, στην ημίφωτη νομιμότητα και στα (κυριολεκτικά) θαλασσοδάνεια. Λυπηρό, αλλά όχι αναπάντεχο.
5. Το ξεγύμνωμα των «χαρακτήρων» σε βοηθάει να χτίσεις υγιέστερες φιλίες και υγιέστερο πελατολόγιο.
6. Η εκκωφαντική λιποταξία της ελληνικής πλουτοκρατίας από το εθνικό πρόβλημα επιτέλους βάζει ένα τέλος στην κωμωδία της «φιλανθρωπικής δράσης» της και της εθνικιστικής ρητορικής της. Πού είναι τώρα η Γιάννα, ο Βαρδινογιάννης και ο Λάτσης; Έχτισαν μεν τη βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας, αλλά το ξεβράκωτο έθνος τους ούτε να το μπαλώσουν.
7. Όλοι οι πολιτικοί μας είναι κατώτεροι των περιστάσεων, διότι εκτράφηκαν σε περιστάσεις παρακμής. Δεν αναφέρονται στην Ιστορία, αλλά στις μικροϊστορίες τους.
8. Η πιο δραματική αποκάλυψη της κρίσης είναι ότι η Αθήνα δεν έχει κοινωνικό ιστό. Αλληλεγγύη. Παρέες ίσως υπάρχουν και μικροκοινότητες (που τις συνέχει, συνήθως, το μίσος προς κάτι ή κάποιον), αλλά αίσθηση κοινού βίου και μοίρας όχι. Καθένας για τον εαυτό του και όλοι εναντίον όλων.

Τι μου έμαθε η κρίση

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Aeras
Τρίτη, 13 Δεκέμβριος 2011 09:54

9. Η τζαζ είναι, μετά από πολύ καιρό, η καταλληλότερη μουσική για την Αθήνα. Δοκιμασμένο! Κολτρέιν, Μίνγκους, Μονκ κ.ο.κ... Είναι σκοτεινή, ιδρωμένη, περικυκλωμένη από ένα αίσθημα που δυσκολεύεται ν' ανασάνει. Έχει το λαχάνιασμα και την εμπάθεια της ζωής μας· έχει βάσανα και ξεσπάσματα, ένταση και μοιραία χαρά. Ακούγοντας πάλι δίσκους που είχα ψιλοβαρεθεί, η παλιά έκσταση επιστρέφει, όπως τότε, στα νεαρά μου ζόρια, που δεν ήξερα τι μου φταίει και όργωνα την πόλη σαν παλαβός, σαν μεθυσμένος. Τώρα ξέρω. Αλλά η μαγεία είναι η ίδια. Η θεραπεία, επίσης.

10. Πάνω στα σάπια, στον κατάλληλο καιρό, βγαίνουν άγριοι ανθοί.

Το είδαμε [ΕΔΩ](#)